

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 192 - Barcelona, abril del 1958

Preu : 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 39 i 43 metres des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja hora.

Els diumenges transmet de 12 a 1,30 del migdia per ones curtes de 26, 28 i 29 metres; i de 2,30 a les 3 de la tarda per ona de 26 metres.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

EL 5 DE MAIG

Jornada de Reconciliació Nacional a tot Espanya

DECLARACIO DEL COMITE EXECUTIU DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Poble de Catalunya :

Una salutació vibrant i emotiva, en primer lloc, als obrers de Barcelona que, en declarar-se en vaga i amb múltiples protestes i accions en la majoria de fàbriques i altres llocs de treball, han dit ben fort el pensament general de tot el poble: **la dictadura mena el país a la catàstrofe!**

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya està convençut que aquesta salutació és compartida per la immensa majoria del poble català.

La dictadura fa la política d'unes dotzenes de monopolistes insaciabls, escandalosament enriquits a costa de sofrances inaudites dels treballadors i de tot el poble.

Les revistes econòmiques pregonen els formidables beneficis dels monopolistes per l'any 1957. Com a símbol, citem el primer benefici conegut, els del Banc d'Espanya: **de 623 milions en 1956 han passat a 1.276 milions en 1957. Més del doble!**

I és per això que Franco, Solís i Gual-Villalbí criden que no es poden augmentar els salaris. Es per això que el Governador, Acedo Colunga, gosa negar que els obrers hagin presentat peticions d'augment de salaris i vol atribuir llur protesta a un misteriós complot.

Les mentides del Governador posen de relleu l'odiosa monstruositat de la dictadura. Si la premsa no fos monopoli del règim, si els sindicats fossin autènticament obrers i si el poble gaudís de drets polítics, les provocacions d'Acedo Colunga no serien possibles.

Fa tres anys que els obrers i empleats reclamen l'aplicació dels acords del III Congrés de Treballadors i, en particular, el salari mínim vital per 8 hores de treball amb escala mòbil, a treball igual salari igual i subsidi d'atur forçós.

En la majoria immensa de fàbriques, obres i altres llocs de treball s'han signat peticions d'augment de salaris, presentades a les respectives direccions i als sindicats, en molts casos enviades als ministres.

De fet, aquestes peticions han aconseguit fins i tot alguns milloraments de salaris, de 50 a 60 pessetes setmanals en bon nombre de fàbriques i en la construcció, empreses en general de patrons no monopolistes.

Però les grans empreses, no solament es neguen a tot augment de salaris, sinó que els obrers s'han de defensar contra els intents de rebaixar les primes i contra les exigències de ritmes de treball diabòlics, que els treballadors no poden resistir.

Ara, arran de les vagues i protestes d'aquests dies, el Govern replica amb la re-

pressió i porta la provocació fins a fer tancar les fàbriques.

Els complotadors són ells, el Govern, Acedo Colunga i els grups monopolistes! Són ells els que han apujat els preus de les matèries primeres, els impostos i contribucions, els serveis públics, els lloguers! Són ells els que han provocat l'encariment ràpid i constant del cost de la vida!

I mentre des de novembre del 1956 tot s'ha apujat en un 30 i fins un 40 per cent, volen mantenir els salaris bloquejats, pagar poc els productes del pagès, reduir més els marges beneficiaris dels industrials i comerciants no monopolistes.

Són ells els que comploten de manera permanent contra tot el poble, reforçant l'explotació per a enriquir-se més!

Obrers, treballadors de Barcelona :

El vostre gest de solidaritat amb els miners d'Astúries i de lluita per millors condicions de vida, les vostres protestes i vagues d'aquests dies, són justos i tenen una gran repercussió en tot el país. Com vosaltres, també s'han posat en acció els treballadors bascos i els obrers dels astillers valencians.

Aquestes accions han captivat l'admiraació dels treballadors de tot Espanya i han retruyit més enllà de les fronteres del país. Milions de treballadors i persones progressives d'arreu del món reforcen llur solidaritat envers el poble espanyol.

Obrers i empleats de l'ENASA, SEAT, La Maquinista, Girona, Hispano-Olivetti, Làmpares Z, Hispano-Williers, Maquitrans, Montesa, Roca, Sengla i Clua; de l'Espanya Industrial, la Batlló, Fabra Coats, Illa, Hunot i La Seda; treballadors del Port; obrers i empleats tots de Barcelona :

Les vostres accions d'aquests dies darrers de març proven un elevat grau de consciència i d'unitat d'acció i no triga-

Treballadors :

Enguany, la millor manera de commemorar el Primer Maig és l'intensificar la preparació de la Jornada de Reconciliació Nacional, que es realitzarà arreu d'Espanya el pròxim 5 de maig.

Prepareu la vostra participació a base d'una vaga general de 24 hores!

El dia 5 de maig, no empreu el metro, ni els tramvies i autobusos! No aneu als espectacles públics!

ran a donar fruit. Llur repercussió estimula la lluita dels treballadors de tot Espanya per l'augment immediat dels salaris i per un salari mínim vital per jornada de 8 hores, amb escala mòbil.

Ja heu vist com, dos dies després d'amenaçar amb sancions als patrons que augmentessin els salaris, el Govern ha hagut de fer marxa endarrera i autoritzar els augments.

Ara, cal continuar l'acció per l'augment immediat dels salaris, per la llibertat de tots els detinguts i per la readmissió de tots els sancionats.

Unim aquest objectiu a la preparació de la Jornada de Reconciliació Nacional per al pròxim 5 de maig!

Arreu d'Espanya, milions de treballadors es preparen a realitzar el 5 de maig aquesta Jornada. Serà una acció de tot el poble, eminentment pacífica, per a dir prou a la misèria i al terror, prou a la política econòmica de la dictadura; per millors condicions de vida, per l'alliberament dels empresonats d'aquests dies i per l'amnistia general, per la llibertat i per drets polítics per a tot el poble.

Enllaços sindicals: Vosaltres teniu la confiança dels treballadors i heu sabut demostrar amb els vostres coratge i capacitat que la mereixeu efectivament. Continueu units al capdavant dels treballadors de les vostres fàbriques, obres, oficines i altres llocs de treball! Prepareu junt amb ells la Jornada de Reconciliació Nacional!

Com el marc del 1951 a Barcelona, com el gener de l'any passat a Barcelona i Madrid, ara, el pròxim dia 5 de maig! una gran protesta pacífica coordinada, sorgirà més poderosa que mai arreu de Catalunya i a tot Espanya,

Poble de Catalunya :

Els obrers i tots els treballadors pendents d'un salari o d'un sou són els que més pateixen les conseqüències de la política econòmica de la dictadura.

Però la pagesia i els intel·lectuals, els menestrals, els industrials i comerciants no monopolistes també topen amb dificultats creixents a causa d'una política dictatorial que no té cap compte de l'interès general del país, que ho concentra tot en mans de l'oligarquia financera franquista.

Estudiants universitaris: Vosaltres que heu actuat en totes les grans accions conjuntament amb la classe obrera, com en 1951 i en 1957; vosaltres que també ara, després de commemorar els 21 i 22 de febrer l'Assemblea del Paranimf de l'any

(Passa a la pàgina 4.)

PER SOLIDARITAT AMB ELS OBRERS DTU

VAGUES DELS OBRERS DE LA METAL·LURGIA I DEL TEXTIL. — PROTESTES DIST

La notícia que els miners d'Astúries s'havien declarat en vaga i que el Govern concentrava tropes en la conca minera sacudí fortament la consciència dels treballadors barcelonins i s'esengué com una flamarada de pólvora.

— **Els miners asturians estan en vaga!** Aquesta frase esdevingué els primers dies de març la salutació matinal dels obrers. Centenars i milers de treballadors es dalién d'acabar la jornada per a discutir-ne amb els companys, per a arribar a casa o anar a la del veí i escoltar Ràdio Espanya Independent.

Cadascun veia en la lluita encetada pels miners asturians la pròpia lluita, la necessitat de dur a casa una mica més de pa, l'obligació de plantar cara a la política del Govern que, amb la puja incessant dels preus, rebaixa constantment el nivell de vida ja extremament baix de les masses treballadores i populars.

El sentiment de solidaritat envers els miners, la idea que calia sumar-se a llur acció, creixien ràpidament com si desbordant el cor ja no capiguessin al pit. **Calia fer alguna cosa!**

Fins aquest moment, en la immensa majoria de fàbriques i obres, tallers i oficines, de Barcelona, s'havien recollit milers de signatures denunciant l'escandalós encariment del cost de la vida i

LA CRIDA A L'ACCIO PER AL 25 DE MARÇ

Recollint l'estat d'ànim de les masses treballadores, anant ioc a preparar i coordinar llur acció per a una mateixa data, el divendres, dia 17 de març, es van començar a repartir les primeres fulles que deien així:

OBRERS, OBRERES, EMPLEATS, «DEU MIL miners d'Astúries estan en vaga contra l'encariment del cost de la vida, contra la política econòmica de la dictadura del general Franco i per un augment general dels salaris!

«Els heroics miners asturians no s'han de quedar sols.

«Per solidaritat amb ells i per l'augment dels nostres salaris, realitzem aturs d'un quart d'hora fins a 24 hores el dimarts, dia 25 de març!

«Prou de viure agonitzant en la misèria que serveix de base a les riqueses dels capitalistes monopolistes i a la camarilla de Franco!

«Par un salari mínim vital amb escala mòbil per una jornada de 8 hores de treball.

«Pel pa i contra la misèria!

«VISCA LA UNITAT DELS TREBALLADORS!»

Aquesta octavilla portava a més una nota dient que fos difosa i reproduïda, demanant d'emprar el telèfon i tots els mitjans possibles per a contribuir a l'èxit del moviment.

Aquest fulles expressaven tan justament el sentir de les masses treballadores que, el dimarts i el dimecres, els centenars, de fulles distribuïdes s'havien convertit en milers i desenes de milers. Desenes d'obriers les havien produït a mà robant temps a la son. Desenes d'empleats les havien tecliat en llurs màquines d'escriure. També havien estat reproduïdes amb ciclòstils. Mai encara una fulla no havia estat reproduïda per tanta gent diversa itan respectat el seu text.

La forma breu i directa donava un text que resumia l'aspiració de tots. La difusió d'aquesta mateixa octavilla per

demanant l'augment immediat i general dels salaris i l'aplicació dels acords del III Congrés de Treballadors. Era una tasca que s'anava fent, que apremiava, però s'anava fent.

Els enllaços sindicals presentaven les llistes de peticions a les Direccions de les respectives empreses, les portaven als sindicats. Insistien i tornaven a insistir.

La notícia de la vaga dels miners asturians caigué en un terreny particularment abonat.

Ara, calia anar més de pressa. No es podia deixar sols els miners asturians. Tots alhora, la força és més gran. La crida d'atenció seria forta. Es donaria, a més, un gran impuls a la preparació de la Jornada de Reconciliació Nacional a Catalunya i arreu d'Espanya.

Els obrers s'arremolinaven els moments de lleure per a dir-se els uns als altres que calia actuar. Els enllaços sindicals, encarnant autènticament l'afany general, es buscaven recíprocament per a dir-se l'estat d'ànim de les respectives empreses, per a concertar i coordinar l'acció.

Els treballadors barcelonins no deixarien sols els miners asturians. La coincidència d'aquest sentiment esdevenia general.

PER AL 25 DE MARÇ

Radio Espanya independent controu paerosament a intonare a les masses mes seguretat i confiança.

L'estat d'ànim general de la població atavoria l'acció projectada pels treballadors barcelonins. Els estudiants universitaris també decidiren al mateix temps de solidaritzar-se amb llurs companys de la Facultat de Medicina.

MESURES D'INTIMIDACIO D'ACEDO COLUNGA

El Governador, Acedo Colunga, anà perdent els estreps. El sot anunci d'un moviment pacífic i d'un sol aia (la fulla citada portava una post-data dient que el dimecres es reprengué el treball), posà en moviment tots els serveis del Govern Civil. Les patrulles de policia armada i guarda civil foren multiplicades en tota la ciutat, particularment a les barriades obreres, al port i als voltants de les grans fàbriques.

El Governador passà ordres als caps sindicals i a les Delegacions del Treball, a la Jefatura de policia, al Rector de la Universitat, als Presidents i Directors de les grans empreses. El Governador volia impedir el moviment per tots els mitjans.

Marcos Chacón i els altres jerarquies de la C.N.S. cridaren els enllaços amenaçant-los amb la detenció i l'empresonament si no impedién el moviment projectat. Els degans de la Universitat arribaren a escriure als pares dels estudiants per a que dissuadissin llurs fills de fer la vaga d'assstència a classes.

Els enllaços no es deixaren impressionar. Espetaren a la cara de Marcos Chacón la quantitat de signatures recollides a les fàbriques demanant augment de salaris. Li reortxaren les pugues enormes de tots els preus. Li replicaren que la culpa del descontent general, del fet que els miners asturians estiguessin en vaga i del moviment que s'anava a fer a Barcelona, era del Govern, que es negava a augmentar els

salaris, quan el cost de la vida s'havia pujat des de Novembre del 1956 en més d'un 40 pée cent.

Alguns jerarquies acabaven per admetre que llurs gestions havien estat ordenades pel Governador.

A les fàbriques, o directament cridats a Jefatura, nombrosos obrers, par-

ticularment els foren interrogats licia.

Però tot va era immensa. s'estimulaven bient general per llur acció.

ESCLATA I ES PERLLONGA EL MEN

El dimarts, dia 25 de març, arreu de Barcelona, en la majoria de fàbriques grans i petites, en les obrers i oficines, al Port, es produïren tota una sèrie d'aturs parcials de més o menys duració, des d'un quart d'hora fins a mig dia. En algunes gran empreses la vaga va durar tot el dia.

Els obrers i empleats manifestaren una unitat d'acció completa. Uns i altres responien a la voluntat general de marcar la solidaritat proletària dels treballadors de Catalunya envers els miners d'Astúries i Lleó; uns i altres se sentien units en la protesta general contra l'encariment del cost de la vida i per l'augment immediat dels salaris i sous.

Els dimarts, dia 25, entre desenes i centenars d'empreses, pararen el treball durant mig dia els obrers del Port i els obrers i empleats de les grans empreses metal·lúrgiques i tèxtils: ENASA, SEAT, Espanya Industrial, Girona, Maquinista, Maquitrans, La Seda, Batlló, Fabra Coats, etc... I pararen tot el dia els de: Hispano-Olivetti, Hispano-Williers, Làmpares Z, Montesa, Roca, Sengla, Clua, Vicente Illa, i moltes altres.

La policia anava boja per les fàbriques amenaçant amb tancar les fàbriques, amb l'acomiadament i l'empresonament. Nombrosos enllaços sindicals havien estat detinguts, però això encara estimulava més els obrers, que increpaven els policies i els obligaven amb actitud ferma a marxar de la fàbrica amb la cua entre cames.

El Governador, fora de si, va començar a donar ordres de tancar les fàbriques en les que l'atur es prolongà per la tarda. Va profitar la nit per a fer detenir nombrosos obrers, empleats i enllaços sindicals en llurs domicilis.

Patrons i Directors d'Empresa, que rebien ordres de tancar, anaven al Govern Civil a protestar d'aquestes ordres il·legals. El tancament de fàbriques es va saber immediatament a tot Barcelona i va promoure nous aturs parcials en solidaritat amb els obrers d'aqueixes fàbriques. Algunes manifestacions van recórrer pacíficament Barcelona a partir del dimecres.

La tarda del dimarts, els obrers de les grans fàbriques, com ENASA, SEAT, Maquinista i altres que havien acordat fer mig dia de vaga, van entrar a la fàbrica, però no es posaren a treballar. Les seccions estaven al complet, cada obrer ocupava el seu lloc, però ningú no feia res. Amb llur vaga de braços creuats exigien la suspensió de les ordres del Governador.

El dimecres, els Jerarquies sindicals i de la Delegació del Treball acudiren a les fàbriques on els treballadors continuaven llur vaga de braços creuats. Portaven amb ells un estol de funcionaris per a interrogar els obrers.

Com més o menys a les altres fàbriques, a l'ENASA, les coses succeïren així:

— El nom, ven el nom de l'

— **Voleu o** Amb gran sense cap excepc

— **No treball** brin les fàbriques

— **Per què feu** — **Perquè voleu**

ris. — **No sabeu**

gai? — **Més il·legal** fàbriques.

Mentre aquest repetint i els llistes de noms,

reunit i, tots ren als jerarquies

terrogatori i de noms, puix responien igual.

La resoluta decisió dels ven abandonat

MANIFESTANS

Una de les del moviment aels obrers, que vocar enlloc.

Aquesta nat fortament en gran majoria tament llur dors.

Aqueixa obrers i empleats ca i seguretat il·la en ells ciativa per a població la

Aquest és tacions obreres cres, s'anaren ques, en

Una d'aquest bà des del Civil, on va pública, però sió a pujar cions: reoberta cades, llibertat que no ment general

A Sants i una manifestar per llurs mullers breres a la als passants, simpatia i op tació fou dissa

A la Placa gueren dues vergien, una la Placa de lai i l'altra per la Rambla

També Sant Martí manifestacions amb la força

ASTURIAS I PER L'AUGMENT DE SALARIS

ESTUDIANTS. — ATURS GENERALITZATS DELS TREBALLADORS BARCELONINS

s'anaven agrupant entorn dels enllaços i en els patis de la fàbrica, convence els jerarques i funcionaris que més valia accedir a la petició dels enllaços i, després de destruir les llistes davant d'ells, se n'anaren cap-cots passant entre la massa d'obers i empleats somrients, però silenciosos.

Poc més tard, a la tauleta d'anuncis de la fàbrica aparegué una nota del Governador comunicant el tancament de la fàbrica, si el treball no reprenia l'endemà normalment.

Però els obrers ja no es deixen impressionar per les amenaces. Se saben forts i veuen la davallada del franquisme. Comprenen que cal donar-li els cops decisius que retornaran Espanya a una situació ansiejada de democràcia i llibertat.

La protesta va continuar unànimement el diu. I al capvespre, el Governador va donar a la premsa la nota següent, confirmant que també a les altres grans fàbriques es mantenia la protesta i la unitat dels obrers:

«En el dia d'avui —deia la nota—, dintre de la normalitat i la tranquil·litat més absolutes (quin cinisme!) de la capital i la província, hi ha la sola novetat de la clausura governativa de les factories ENASA, SEAT i Maquinista Terrestre i Marítima i el treball irregular en alguns petits tallers...» Quasi res, com es pot veure, la tranquil·litat és absoluta!

OBRES EN DIVERSOS INDRETS

mantenint el caràcter pacífic de les accions. A vegades es dissolien lentament; a vegades, com obeint una indicació donada prèviament, feien semblant de dissoldre's, donaven una volta i es tornaven a formar en una direcció diferent. Així feien conèixer la situació a la població barcelonina creant una atmosfera impressionant de simpatia a llurs accions.

PRIMERA VICTORIA DELS TREBALLADORS

La justesa de la causa dels obrers és tan patent i llur acció tan aprovada per la població entera de Barcelona que els mateixos patrons i Directors d'Empresa, exigint la reobertura de les fàbriques, feien saber al Governador que estaven disposats a concedir pel seu compte un augment de salaris i sous.

La poca-solta del Governador, la seva ràbia contra els obrers, en alguns casos comentada desfavorablement pels mateixos caps sindicals falangistes, l'ha portat al ridícul més espantós en un moment com aquest. Si hom pogués parlar de vergonya i amor propi amb el bon sentit dels mots, Acedo Colunga hauria de presentar la dimissió.

La premsa del dia 30 de març va publicar una nota de la Delegació provincial del Treball de Barcelona, prohibint als patrons d'augmentar els salaris i amenaçant els que ho fecin amb severes sancions. I dos dies més tard, la mateixa premsa publicava un decret del Govern autoritzant els augments.

Què havia passat en dos dies? És evident que la primera nota s'havia publicat després de consulta i i per ordre del propi Govern de Franco, que hagué de canviar d'actitud dos dies més tard.

Aquest canvi d'actitud representa una primera gran victòria dels treballadors, de l'acció conjunta dels miners asturians i lleonesos, dels obrers catalans, bascos i valencians. Cal completar aquesta victòria imposant al Go-

vernador la reobertura immediata de les fàbriques tancades, insistint per que l'augment de salaris sigui efectiu, per la llibertat de tots els detinguts aquests i contra tot intent d'imposar sancions.

PROTESTES DELS ESTUDIANTS UNIVERSITARIS

Ensems que els obrers preparaven llur protesta per al 25 de març, els estudiants universitaris també organitzaven un moviment de solidaritat amb llur companys de la Facultat de Medicina.

El dia 18, els estudiants repartiren fulles cridant a no assistir a classes els dies 24, 25 i 26 de març. Els estudiants es passaven aquestes fulles obertament, dient irònicament: «Té, propaganda clandestina!»

El mateix dia els estudiants de Filosofia i Lletres, que tenien convocada una reunió de Facultat, es van veure obligats a reunir-se al jardí de la Universitat perquè el degà, Dr. Mateu Llopis, els negà el local de reunió. En el jardí, els estudiants de filosofia van improvisar un míting, després del qual van votar per immensa majoria de vots a favor de la vaga.

Els estudiants de Dret també es van reunir i van aprovar la vaga el mateix dia.

El divendres, dia 21, la van aprovar els estudiants de Ciències Econòmiques i de Ciències.

El dilluns, dia 24, una gran expectació imperava a la Universitat. En els dubtes i vacil·lacions de les primeres hores, un cert nombre d'estudiants ven entrar a les classes, però veient que en mancaven molts, també els que havien

entrat van anar abandonant les classes. A la Facultat de Dret el cant del «Gaudiamus» va ésser la senyal de suspendre les classes.

Ben abans de migdia, la vaga era total.

Una comissió d'estudiants va visitar el Rector per a manifestar-li la solidaritat de totes les Facultats amb la de Medicina i la protesta general contra les arbitrietats i amenaces, per les detencions d'estudiants i, particularment, per les de l'ex-cap i del cap actual del SEU, arrestats en llurs domicilis per Acedo Colunga.

El degà de Filosofia, el citat Dr. Mateu Llopis, no va poder ni tan sols començar la classe, mancat totalment d'assistència. Per tot arreu on passava, els estudiants li dedicaven pitades fenomenals acompanyades amb crits de «dimissió, dimissió!».

El dia 24, la tauleta d'anuncis oficials de la Universitat, protegida amb un vidre i una reixa metàl·lica, apareixia intacta, però la nota del Rector amenaçant amb sancions havia estat foradada amb el foc de puntes de cigarreta, mentre al seu costat, tota noveta i flament, hi havia la fulla «clandestina» dels estudiants cridant a la vaga.

La vaga fou total els dies 24, 25 i 26 març.

CAP A LA JORNADA DE RECONCILIACIO NACIONAL

Les accions obreres i dels estudiants, la darrera setmana de març, mostren la coincidència general de la població contra la dictadura del general Franco i pel restabliment pacífic de la Llibertat.

Durant aquests dies de març, la serenitat dels obrers i les provocacions del Governador han posat encara més de relleu la justesa de la causa popular.

Gent fins ací vacil·lant han acabat de veure clarament que la dictadura i els seus homes, com Acedo Colunga, són una amenaça per Espanya, puix que amb llurs provocacions voldrien abocar a xocs violents que el poble s'esforça per evitar.

Adhuc les forces de seguretat, llevat de la fúria boja amb què van dissoldre la manifestació de la Plaça d'Espanya, en general, van adoptar una actitud de reserva, defugint també la topada i, en molts casos, manifestant llur descontentament contra «l'estúpida follia del Governador que tanca les fàbriques per a desesperar els obrers i violentar-los».

A uns de la policia armada, que conversaven amb aquests tons, una obrera els preguntà:

— I vosaltres, per què no feu vaga?

— Perquè nosaltres no podem, que ens afusellarien! —, fou la resposta.

En diferents indrets, les persones que veien passar els obrers agrupats, com en manifestació, preguntaven si ja era

la Jornada de Reconciliació Nacional. La resposta era regularment, o bé que n'era el prelude o bé que era un assaig general.

Tots aquests dies, la població de Barcelona ha sentit més que mai la necessitat de realitzar la Jornada. Les accions de Barcelona, com les d'Astúries i del país basc, han promogut una gran esperança arreu d'Espanya. Han aguditzat l'afany de realitzar aquesta gran acció de conjunt, en tot el país.

I la veu que surt de les entranyes populars assenyalava la data de la Jornada. **El 5 de maig!**

Els treballadors barcelonins confirmaran llur acció i les lluites de març realitzant el **pròxim dia 5 de maig una gran Jornada de Reconciliació Nacional, conjuntament amb tot el poble de Catalunya i de tot Espanya!**

Les provocacions del Governador, tancant fàbriques i empresonant els treballadors no aturaran l'acció. Als objectius generals de la Jornada, els obrers i empleats barcelonins, amb tot el poble, hi afegiran la lluita per l'augment efectiu dels salaris i sous, per la llibertat de tots els detinguts d'aquests dies de març i del gener del 1957 i contra tota mena de sancions.

Obrers i estudiants, pagesos, intel·lectuals, menestrals, industrials i comerciants, homes i dones de Catalunya, catalans i no catalans, tots a una, en la Jornada de Reconciliació Nacional que es realitzarà arreu d'Espanya el **pròxim dia 5 de maig!**

LA UNIO SOVIETICA DECIDEIX D'ATURAR UNILATERALMENT ELS ASSAIGS D'ARMES ATOMIQUES I TERMO-NUCLEARS

Després de presentar-se davant del Sòviet Suprem de la U.R.S.S. el nou Govern constituït pel camarada Jruxtxev, en una de les sessions, el Ministre d'Afers Estrangers, camarada Gromiko, prengué la paraula per a una declaració, com estava previst en l'ordre del dia.

«El Consell de Ministres proposa, com un primer pas endavant de la Unió Soviètica, l'aturar unilateralment les experiències d'armes atòmiques i d'hidrògen.»

«El Govern Soviètic —continua Gromiko— es guia per la idea que aquesta nova iniciativa contribuirà a esclarir la situació internacional i trobarà ressò en tots els països que posseeixen armes nuclears.

«Si aquests Estats —els Estats Units i la Gran Bretanya— s'associen a la U.R.S.S. i prenen la decisió d'aturar les experiències, el problema quedarà resolt i naurem acabat a tot arreu i per sempre més les experiències atòmiques.

«Si els Governos d'aquests països no volen respondre a l'oferiment soviètic i continuen realitzant experiències, la Unió Soviètica es veurà obligada, en un tal cas, a tenir compte de la seva seguretat».

Heus aquí com la Unió Soviètica dona l'exemple i satisfà una demanda acuciant de la humanitat entera, desitjosa d'acabar amb l'angoixa de l'amenaça atòmica.

De sobte, els bel·licistes dels Estats Units i dels altres països capitalistes han tornat a la sabuda lletania de la «insinceritat» o de la «propaganda» soviètiques.

Però la consciència humana universal no es pot sentir satisfeta amb argücies. Calen fets. I els fets estan ací: la Unió Soviètica atura unilateralment els assaigs d'armes atòmiques i termo-nuclears.

Es propaganda? Per què no prenen la davantera? Per què no aturaven ells més aviat aquests assaigs que enverinen l'atmosfera. Que facin ara el mateix i anul·laran els intents de propaganda.

Es insinceritat? Els Estats Units han anunciat els assaigs soviètics cada vegada. Es ben sabut que els aparells detectors estan ja tan perfeccionats que cap assaig atòmic no és possible sense que quedi registrat. Doncs, no és possible pensar en insinceritat. A més, la U.R.S.S. proposa mesures de control recíproc.

Ara, surten els bel·licistes dient que la U.R.S.S. s'ha avançat aquest darrer temps, fent més assaigs que els altres. Això també és una argücia. El mateix Departament d'Estat dels Estats Units ha publicat fa uns dies una nota afrimant que mentre la Unió Soviètica sols ha fet 60 assaigs els Estats Units n'han fet més de 90. Com poden parlar ara de retard?

Els comentaris que hem enumerat són històries de mal pagador. El fet real i concret és que la U.R.S.S. ha decidit d'aturar unilateralment els assaigs, donant exemple.

Això és el decisiu. Dues bombes atòmiques llançades pels Estats Units sobre les ciutats japoneses d'Hiroxima i Nagasaki van fer —dues bombes soles— més de 150.000 morts. I els hospitals japonesos encara avui, 13 anys després, tenen malalts d'aquells dos bombardeigs, que van allargant la llista dels morts.

I actualment, les bombes que es produeixen són mil vegades més puixants!

Cal fer recular els que encara volen més assaigs. Els savis estan advertint que cada assaig enverina de més en més l'atmosfera i que, àdhuc sense guerra, si els assaigs continuen, el gènere humà corre un veritable perill.

Arreu del món s'ha suscitat una gran expectació per saber l'acollida que reserven els Estats Units i la Gran Bretanya a la decisió soviètica.

Les declaracions oficials d'aquests països no són, de moment, gens esperançadores. Es la protesta universal de tots els homes i dones de cor allò que els ha de fer recular.

Aquesta protesta es va aixamplant. A Anglaterra mateix, on milers de persones han realitzat aquests primers dies d'abril una marxa de quatre dies, a peu, sota la pluja i el fred, des de Londres fins al centre nuclear d'Aldermaston, en protesta contra les bombes atòmiques i llurs assaigs. Els laboristes anglesos realitzen una vasta campanya d'opinió exigint la cessació de les experiències per part de la Gran Bretanya.

Grans activitats es realitzen també a França, a Alemanya.

També als Estats Units, la protesta s'intensifica. El crit «atureu les experiències atòmiques i nuclears!» es fa més fort.

Estem convençuts que el poble català i de tot Espanya saludarà amb satisfacció i esperança la decisió del Sòviet Suprem de la U.R.S.S. i sumarà la seva veu a la de tots els homes i dones d'arreu del món, demanant que cessin immediatament les experiències atòmiques i termo-nuclears.

La lluita contra el perill atòmic i la condemna dels que encara volen seguir els assaigs nuclears, ha de prendre caràcter concret en l'elevació d'un estat d'opinió que exigeixi l'anul·lació del pacte de setembre del 1953 entre Franco i els Estats Units, la retirada d'Espanya de les forces militars nord-americanes.

DECLARACIO DEL COMITE EXECUTIU DEL P.S.U.

(Ve de la primera)

passat, us heu solidaritzat amb els vostres companys de medicina i heu coincidit amb les accions obreres; prepareu acuradament la Jornada de Reconciliació Nacional per al 5 de maig!

La dictadura replica als obrers que demanen millors salaris i als estudiants que exigeixen millors programes d'estudi amb la repressió, amb sancions i processos militars.

La dictadura replica als pagesos, als industrials i comerciants, que es queixen de la feixuguesa dels impostos, am impostos encara més pesats, encarint les matèries primeres, la força motriu i el transport, restringint el crèdit, augmentant totes les dificultats.

La intel·lectualitat topa amb la censura, amb la limitació imposada de l'ús de l'idioma vernacle, amb les perspectives tancades pel baix nivell de vida dels treballadors i l'asfíxia econòmica de la immensa majoria de la població.

Sols uns quants privilegiats fan beneficis i acaparen cada cop més la renda na-

EL 5 DE MAIG: JORNADA DE RECONCILIACIO NACIONAL A TOT ESPANYA

Obrers, empleats, funcionaris, jornaleros agrícoles: prepareu la vostra participació a la Jornada, organitzeu en cada lloc de treball la vostra acció, que podeu orientar, com és el sentiment general, a una vaga de 24 hores!

Estudiants, mestres i professors: al costat de la classe obrera i del poble, no assistiu a les classes el dia de la Jornada de Reconciliació Nacional!

Pagesos de Catalunya: sumeu-vos a l'acció de tot el poble deixant per un dia les feines del camp!

Intel·lectuals: estigueu amb el poble, contribuïu en els vostres medis a l'esclat de la Jornada de Reconciliació Nacional!

Menestrals, industrials i comerciants: participeu a la Jornada. Solidaritzeu-vos amb l'acció dels obrers i empleats tancant els tallers, les fàbriques i comerços!

Dones de Catalunya: prepareu la Jornada de Reconciliació Nacional. Parleu-ne amb els veïns, amb els comerciants del barri, amb els venedors del mercat. Demaneu-los de participar a aqueixa Jornada de reconciliació i solidaritat!

cional, emparats per la dictadura del general Franco.

Aquest fet és tan escandalós que àdhuc les Jerarquies eclesiàstiques es veuen obligades a assenyalar-la com a contrari a la doctrina social de l'Esalèsia.

Ara, quan els obrers i empleats estan manifestant amb llurs accions que no poden aguantar més, les Jerarquies eclesiàstiques, com tots els catòlics en general, tenen una responsabilitat moral de prendre posició al costat del poble i de distanciar-se de la dictadura.

Un gest o una paraula en aquest sentit contribuiria granment a reforçar el sentiment de reconciliació i prepararia condicions de més comprensió entre els espanyols per un demà que ja es veu arribar.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya invita tots els partits i organitzacions, tots els grups polítics sense distinció, d'esquerra i de dreta a estrènyer encara més en aquest període els contactes i relacions per tal de convergir en una acció unànime i pacífica, coordinada amb les forces d'oposició de tot Espanya, que contribuirà a facilitar la transició incruenta de la dictadura a la democràcia.

Poble de Barcelona i de tot Catalunya:

El dia 5 de maig, no utilitzeu el transport urbà, metro, tramvies o autobusos! No assistiu als espectacles públics!

La Jornada de Reconciliació Nacional serà un gran manifestació pacífica, un plebiscit del poble de tot Espanya:

Per que s'acabi una política de misèria i restricció, contra la vida cara, per l'elevació del nivell de vida!

Per a dir prou a la repressió i a les tortures, per l'alliberament immediat dels treballadors i altres patriotes empresonats aquests dies, per l'amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics!

Per la llibertat i drets polítics per a tot el poble!

Prou d'atjar a la violència i a la guerra civil! Prou d'esperit de revenja!

Per la concòrdia i la convivència ciutadanes en un clima de comprensió mútua i de llibertat per a tot el poble!

Pel retrobament dels catalans, per la reconciliació dels espanyols, realitzem una gran Jornada de Reconciliació Nacional a Barcelona, a tot Catalunya, com arreu d'Espanya!

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

2 d'abril del 1958.